

Σοῦ φθάνει, Μιζοπάρθενε, ἐκεῖνα ὅπου πέρνεις,
ἀλλὰ μὴν πάρος πρὸς Θεοῦ καὶ τὰ δνόματά μας·
καὶ ἂν θές πολλά δνόματα ἀπάνω σου νὰ φέρνεις,
ἵστα ξένε καὶν ξεθύμαινε, καὶ ὅχι ἵστα δικὰ μας.
Μὰ ἴπες μας τώρα καὶ καὶ πῶς θέλεις νὰ σὲ λήμε,
γιατὶ ἂν τὰ μπερδεύουμε σὲ τοῦτο δὲν θὰ φταίμε.

Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν λέγες, γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλλει·
ἐμεῖς θὰ σὲ φωνάζουμε τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,
καὶ ἂν ζήσης μὲ τὸ ὄνομα Στρακίτη ἢ Βαγγέλη,
γιατὶ μάρτυρας τῆς δόξας σου θὰ μένη ὁ καιρός.
Ἄν ὁ καιρὸς δνόματ' καὶ τόπους τίτλους σῶνῃ,
ἀθάνηται τῇ δόξῃ μας ὅτ' ὁ κόσμος τὴν ἀρίτει.

Καὶ τώρα, τερπικέρνεις, καλῶς μᾶς ἦλθες πάλι!
σύ πρῶτος φεύγεις καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὸν βασιλεῖα,
σύ μὲ τὰ πρῶτα στέφανα στολίζει, τὸ κεφάλι,
καὶ τρῶς τὰ πλὴ καλλιτέρη ὀρνίθια καὶ πουλιά.
Ὡς εὖ πρέσβης! ὅλοι μας χερσούμενοι σοῦ λήμε,
καὶ ἀπ' τὴν πολλή μας τὴ χαρὰ καὶ ἔμῃς καὶ ἑσὲν κλαίμε.

SOURIS

ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τὸ ἔθος τῶν στοιχημάτων εἶνε καθ' ὅσον ἀγγλικόν·
ἀλλ' ὅπως τὰ πλεῖστα τῶν παρὰ δόξων ἐθίμων τῆς πα-
ραδόξου χώρας τῆς Ἀλβανίας, ὁ προσδεδωκὸς ὁσημέραι
πολιτισμὸς τῆς Δύσεως ἐνεκλιματίσθη καὶ τοῦτο καὶ εἰς
ἄλλας χώρας, διότι ὁ ἄνθρωπος μὲ ὅλην τὴν βαθμικὴν
μεταβολὴν καὶ ἀποξένωσιν τοῦ ὁργανισμοῦ του, διετή-
ρησεν ὅμως ἐν ἐαυτῷ τὴν ὁρμηφυτον τάσιν τῶν τετρα-
πόδων προγόνων του, τοῦ ἀπομιμνήσκει πᾶν ὅ,τι τῷ φαί-
νεται ἀήθες καὶ παρὰ δόξων.

Ἰδοὺ τί ἀνιχνεύοντες εἰς τὸ περίεργον τοῦτο ἔθιμον
ἀνιχνεύομεν εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν ἐφημερίδα.

Ὁ λοχαγὸς Ρ... ἀνέκων εἰς μίαν τῶν ἀριστοκρατικῶ-
τέρων οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας, πλούσιος, εὐεὶδής, γεν-
ναῖος, εὐφροέστατος, ἐν μόνον εἶχεν ἐλάττωμα, τὴν ἀκα-
τανίκητον μανίαν πρὸς τὰ στοιχήματα.

Ἦτο γνωστὸς διὰ τοῦτο πνιγχοῦ. Εἰς τὸ sport αὐτοῦ
καὶ ὁ νικητὴς ἵππος ἦσαν οἱ δύο ἥρωες. Ὁπου δὴποτε
συνεφωνεῖτο στοιχημὰ ἦτο βέβαιον, ὅτι καὶ ὁ λοχαγὸς
Ρ... θὰ ἐλάμβανε μέρος. Στοιχηματίζετο περὶ πάντων καὶ
μεθ' οἷου δὴποτε, ἐνίοτε δὲ ἐρριφοκινδύνευε ποσὰ οὐχὶ
εὐκαταφρόνητα. Ὁ καιρὸς, τὰ θεάματα, τὰ διάφορα κοι-
νωνικὰ ἐπεισόδια, ἡ πολιτικὴ μίαν μόνον ὄψιν εἶχον δι'
αὐτόν, τὴν τοῦ στοιχηματός.

Ἀλλὰ τὸ περίεργότερον δὲν ἦτο τοῦτο. Τὸ παράδοξον
ἦτο ὅτι ἐνίκα πάντοτε. Ὅσον ἀπηλπισμένη καὶ ἂν ἦτο
ἡ ὑπόθεσις, ὑπὲρ ἧς ἐστοιχηματίζεν, ἦτο ἐκ τῶν προτέ-
ρων βέβαιον ὅτι, ἀφοῦ αὐτὸς ἐστοιχηματίσθη, θὰ ἐνίκα
ἀφ' αὐτοῦ. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ τύχη τῷ ἦτο ἀφωσιωμένη ὡς
ἡ Πρωία εἰς τὸν Διληγιάννην, καὶ ἐνίοτε παρεδίδοντο
οἱ ἀσάλευτοι νόμοι τῆς φύσεως ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἰς μίαν μο-
νομαχίαν ἐστοιχηματίσθη ὅτι θὰ ἐπλήγονε τὸν ἀντίπα-
λόν του εἰς τὸ δεῖν σημεῖον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, καὶ

ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του, ὡς ἂν ὁ ἀντίπαλος ᾔθελε
τῷ προσφέρει αὐτὸς ἀπ' ἐκείνου τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ σώμα-
τός του εἰς τὴν ἀκρότην τοῦ ζιφούς του. Εἰς τὰς ἱπποδρο-
μίας ἔπποι ἄγνωστοι καὶ ἄσημοι, ὑπὲρ ὧν ἐστοιχηματίζεν,
ἐνίκων τοὺς διασημοτέρους καὶ πτερόποδας κέλητας. Ἐάν
ἐστοιχηματίζεν ἐν ἡμέρᾳ αἰθριωτάτῃ τοῦ θεοῦ, ὅτι θὰ
ἔβρεχε, πρὸ τῆς ἐσπέρας ὁ οὐρανὸς ἠνοιγε τοὺς κατὰ-
ρχάτας τοῦ μόνου καὶ μόνου ὅπως κατὰ πνίξῃ τὸν ἀντί-
παλόν του. Τόσον ἦτο ἐπιφοβός, ὥστε καὶ ἂν ἐστοιχη-
ματίζετο ὅτι αἱ ἀμπελοὶ, χάριν παρὰ δόξας, θὰ ἐκκα-
ποφόρουσαν λουκάνικα, καὶ ὅτι αἱ ὀρνίθες θὰ ἐγένωναν ντο-
μάτες, μετὰ δυσκολίας θὰ εὐρίσκετο ἀντίπαλος νὰ στοι-
χηματίσῃ ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου.

Ὁ συνταγματάρχης τοῦ ἀρχαίου φίλου τῆς οἰκογενείας
τοῦ πολλάκις τὸν ἐνουθέτησε καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ
μετριασῇ τὴν ὁρμὴν του διότι ἐπὶ τέλους ὅσην καὶ ἂν
δεικνύη ἡ τύχη στοργὴν πάντοτε ὅμως αὐτὴ εἶνε ἀπαι-
τός καὶ ἐνδέχεται νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔ-
μεινεν ἀκαμπτος. Βλέπων τὸ ἀδιόρθωτον ὁ γέρονς συν-
ταγματάρχης ἀπεφάσισε, συνεννοηθεὶς μετὰ τῆς οἰκογε-
νείας του, ν' ἀπομικρύνῃ καὶ αὐτὸν τῆς πρωτευούσης, ὅ-
πως τῷ περιορίσῃ οὕτω καὶ τὸν κύκλον τῶν ἐπιχειρή-
σεών του, καὶ διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν,
κατάρθωσεν νὰ τὸν μεταθέσῃ εἰς ἄλλο σύνταγμα, τοπο-
θετημένον εἰς μικρὴν τινὰ τῶν ἐπαρχικῶν πόλιν, διοικού-
μενον ὑπὸ συνταγματάρχου φίλου καὶ ἀρχαίου στρατιώ-
του αὐτοῦ.

Ὁ νέος προϊστάμενος, πρὸς ὃν ὁ συνταγματάρχης εἶχε
γράψῃ καὶ παρὰ στήσιν πρὸς αὐτόν τὸ ἰδιώμα καὶ τὴν
μονομαχίαν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὸ πρῶτον τὸν ἐπεσκέ-
ψη ὁ νεκρὸς ἀξιωματικός, ἠθέλησε νὰ κάμῃ πρὸς αὐτόν
παρὰ τῆς τινὰς καὶ συμβουλίας, πρὸς τὸ ἐπιβλαβὲς
τοῦ ἐλαττώματός του.

— Σὺς εὐχαριστῶ, τῷ ἀπάντησεν ὁ λοχαγὸς ἀκρα-
σθεὶς εὐμενῶς τὴν διδασχὴν τοῦ προϊσταμένου του καὶ
σὺς εἶμαι ὑπόχρεος διὰ τῆς συμβουλίας σου· ἀλλὰ δὲν
δύναμαι νὰ νικήσω τὸν χαρκατῆρά μου· εἶνε αὐτὸ τὸ κα-
τηρημένον ἰδιώμα μου. Παρὰ δόξας χάριν, καθ' ἣν
στιγμὴν σεῖς μετὰ τῆς εὐγενείας καὶ ἀγαθότητος κα-
ταγίνεσθε νὰ μὲ νοθεύτῃτε πατρικῶς, ἐγὼ γνωρίζετε τὴ
ἐσκεπτόμενη, συνταγματάρχη;

— Τί;

— Ὅτι φέρετε ὀπίσθεν παρὰ τοὺς νεφρούς μίαν αὐ-
λὴν προελθοῦσαν ἐκ πληγῆς.

— Τί λέγεις, λοχαγε;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐν τούτοις ἐγὼ οὐδεμίαν πληγὴν ἔλαβον ποτέ.

— Καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἀστεινεσθε.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ στοιχηματίσω 500 φράγκα.

— Ὅχι τὰ χύστης ἀφ' αὐτοῦ.

— Δὲν πιστεύω.

— Σὺς ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ χύστης· εἶμαι βέβαιος
περὶ τῶν ἰδιαίτερων γνωρισμάτων τοῦ σώματός μου.

Συνταγματάρχη, ὅμως εἰλικρινεῖς· ὁμολογήσατε ὅτι
κατόπιν τῆς διδασχῆς σου, φοβεῖσθε μὴ ἀναγκασθῇτε νὰ
ἀποδώσῃτε δίκαιον εἰς τὴν δημότικότητά μου.

— Βγῶ; καθόλου. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἴδῃς ὅτι ἀπα-
τάσῃ;

— Ναι.

— Τότε λοιπὸν ἰδοὺ !

Καὶ ὁ συνταγματάρχης χαίρων ὅτι ἔμελλε νὰ δώσῃ τέλος πάντων ἐν μάτῳ εἰς τὸν ἀήττητον στοιχηματοθέτην, λύει τὴν ζώνην, ξεκουμπώνεται καὶ δεικνύει εἰς τὸν λοχαγόν... τὰς Κάτω Χώρας.

Ἡ οὐλὴ δὲν ὑπάρχει τφόντι. Ὁ λοχαγὸς Ρ... ὁμολογεῖ τὴν ἡττάν του· ἐξάγει ἐκ τοῦ χροτοφυλακείου του καὶ κατὰθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν χροτονόμισμα τῶν 500 φράγκων καὶ ἀπέρχεται.

Ὁ γέρον συνταγματάρχης ἐνθουσιάζων ἐπὶ τῇ νίκῃ του, μολοντί δὲν ἦτο νίκη, ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του εἰς τὴν πρωτεύουσιν, περιγράφων αὐτῷ λεπτομερῶς τὸ περίεργον ἐπεισόδιον τῆς πρώτης αὐτοῦ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ συνεντεύξεως καὶ ἐκφράζων τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀποτυχία αὕτη ἤθελεν συντείνει ὅπως μετρίσθῃ τὸ πάθος τοῦ προστατευομένου του. Ἀλλ' οἷα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ἐλάμβανεν ἐκ μέρους τοῦ συστρατιῶτου του τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

«Φίλτατέ μοι.

«Εἶσαι ἀνόητος». Προτοῦ ἀναχωρήσῃ ἐντεῦθεν ὁ λοχαγὸς Ρ. εἶχε στοιχηματίσει μετ' ἐμοῦ χίλια φράγκα ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γνωριμίας σας θὰ τῷ ἀεδεϊκνύετε...»

BOBB.

ΒΥΡΩΝΟΣ ΕΠΙΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ

Ἐν Μεσολογίῳ, τῇ 4 Ὀκτωβρίου.

Φίλτατε Καλιβάρ,

Ἐὰν ὁ διδασκαλικώτατος πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ὁ Βύρων ἐγίνωσκε δεξιώτερον νὰ συντάσῃ τὰ πρὸς τὴν δημοτικὴν μὲς ἀρχὴν τηλεγραφημάτων, καὶ ἐγκαιρότερον νὰ ἀποστέλλῃ αὐτά, τὸ ἄρθρον μου θὰ ἐπεγράφετο ἀπλούστως Ἀποκαλυπτῆρια, διότι ἡ 27 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα ὁρισθεῖσα δι' αὐτά, παρήλθεν ἤδη. Ἀλλ' ὁ κ. Ραζῆς, ζαλισμένος ἴσως ἐκ τῶν προεδρικῶν αὐτοῦ λειτουργιῶν, μόλις τὰς παραμονὰς τῆς ταχθείσης ἡμέρας ἐνθυμηθεὶς τοὺς ἐπαρχιώτας κυρίους Συμβούλους, τηλεγράφεϊ: «Ἡ ἡμέρα ὠρίσθη... ἐτοιμασθήτε... ἐτοιμάσατε... βάλ्लετε χρήματα εἰς τὸ πουργί σας...» Ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀπολυτοφρόνων τηλεγραφημάτων του συνελθόντες ἐκεῖνοι ἀνακοινοῦσιν εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας—τὰς ἐφημερίδας τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐορτῆς διὰ τὴν ἐνδεκάτην Ἀπριλίου, λόγῳ μὲν κροτείνοντες τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς πόλεως, ἔργῳ δὲ τείνοντες εἰς τὸ νὰ διδάξωσι τὸν κ. Ραζῆν, ὅτι ἡζίουεν παρ' αὐτοῦ, καθ' ὃ διδασκάλου, τὴν γνώσιν ὅχι μόνον τῆς Προστακτικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐκτικῆς ἐγκλίσεως.

Καὶ μίαν ὥραιν δείλῃν ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ Συμβουλίου στοιχηδὸν πορευθέντες εἰς τὰ Ἡρώα ἐτέλεσαν ἀντὶ ἀποκαλυπτηρίων τὰ Ἐπικαλυπτῆρια τοῦ ἐκ τῆς Σύρου ἀφικομένου καὶ μόλις σταθέντος ἀνδριάντος. Καὶ πρὶν ἔτι προφθάσῃτε, ὦ συμπολίται μου, ἐν μόνον πρυτῆς βλέμμα νὰ ἐπιρρίψῃτε ἐπ' αὐτοῦ, πρωτοφανοῦς διὰ τοὺς πλείστους ἀπολαύσεως, ὁ ἡμέτερος Δήμος, πιστὸς Πυγμαλίων ζηλότυπος, ὑπὸ λευκὴν σινδὸν κατέθεψε τὴν Γαλάτειάν του, καὶ κουστῳδῖον θεῖς, ἀνεχώρησεν.

Τὰ Ἡρώα εἶνε τὸ Πάνθεον τοῦ ἀθηνάτου παρελθόντος τῆς πόλεως μὲς. Ἀλλὰ Πάνθεον πτωχόν, σεσυλημένον, βεβηλωμένον, κακὸδαιμον, ἀφοῦ ἐκτὸς ταπεινῆς τινος πλακῆς δὲν ὑψώταμεν ἀκόμη τύμβον ἀντάξιον τῶν ἡρώων μὲς, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ ἡρωοτηριάζοι τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου ἄλλοτε τοῦ Βότσαρη ἀριστοῦργημα τοῦ περιφανοῦς Δαβίδ, ἀφοῦ ὁ κῆπος ἐχρησίμευσεν ὡς στρατῶν μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, τὰ τεῖχη του ὡς κοπρῶν, καὶ ὡς πλυντήριον τοῦ Βότσαρη ὁ τάφος· ἀφοῦ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν κ. Ἀντωνιάδην ἐν τῇ Μεσολογγίᾳ του στίχους ἀρχομέλους οὕτω:

«Βορείως δὲ τῆς πόλεως ἐντὶς ἀπλῶν κιγκλίδων
Ὑπάρχει θέσις, ἣν καλοῦν τὴν σήμερον Ἡρώα.
Ἐνταῦθα περιέχεται τοῦ Βότσαρη ὁ τάφος,
Τοῦ Βύρωνος ἡ μείνασα καρδία ἐν Ἑλλάδι,
Τὸ σῶμα μόνον ἡ πατρίς καλύπτει Βρετανία.»

Ἀλλὰ πρὸ τοῦ μαρμαρίνου Βύρωνος, κατὰδικασθέντος εἰς παράτασιν διαμορφῆς κομμικώτατα ὑπὸ τὸν κρυφῶνα τοῦ μοιρίου αὐτοῦ λευκοσκαθίνου, χάριν τῆς ἀδεξιότητος τοῦ κ. Ραζῆ καὶ τῆς παιδικῆς θερμότητος τοῦ Δήμου, μεταἰχλάομαι ἀκουσίως εἰς πνευματιστήν· καὶ φανταζόμενος τὸ πνεῦμα τοῦ Τσάιλδ Χάρολδ, ἐδῶ που περιιπτάμενον μετὰ τὴν ἀνυπόμονον ὑπερηφανίαν του καὶ τὴν ὑψηλὴν μισανθρωπίαν του, μόνον πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας θυσιασθεῖσιν καὶ ἀναγινῶσκον τὰ τηλεγραφημάτων τοῦ κ. Ραζῆ καὶ τὰ ἄρθρα τῆς Αἰτωλίας καὶ θεώμενον τὸ μαρμαρεῦμα, εἰς ὃ ἐξακολουθεῖ ὑποβυθισμένον τὸ λίθινον ἐγὼ του, καταλαμβάνομαι ὑπὸ Βυρωνεῖας ἀγανακτήσεως· καὶ ὅπως ἐκεῖνος ἠυχήθη ἐν τῷ ἄδῳ Ζοῦρ νὰ εἶχον ὅλα τοῦ κόσμου αἱ ὥραι ἐν μόνον ῥόδιον στέμα, μ' ἐν φίλημα νὰ ἐξοφλήσῃ μετ' ὅλας τοῦ κόσμου τὰς ὥρας ἀπὸ βορρᾶ μέχρι μεσημβρίας, — πρὸ τοῦ μαρμαρεμένου ἀνδριάντος εὖχομαι νὰ εἶχον μίαν μόνον περρεῖαν Βυρωνίδα· καὶ Μεσολογγιτιδεῖς νὰ ἐκδικήσω τὸ πνεῦμά του δι' ἐνὸς μόνου ῥαπίσματος!

Συγγνώμην, ἀξιότιμοι Κύριοι Σύμβουλοι καὶ ἀξιότιμοι Κύριοι τοῦ Συλλόγου! ἡ πνευματικὴ μου μετὰμέρ-